

Катя Вангелова

*Песен
на звънчета
и мълчи*

Новела

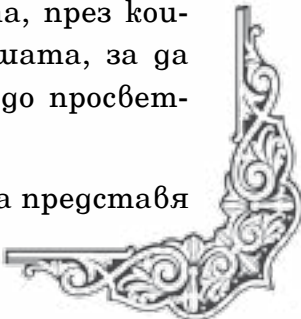
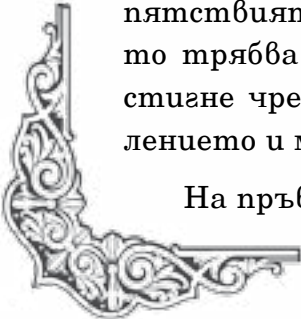
МОНТ

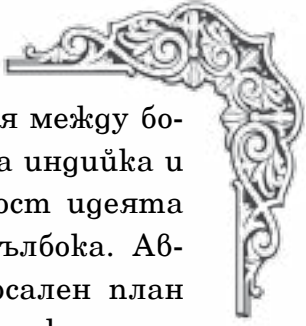
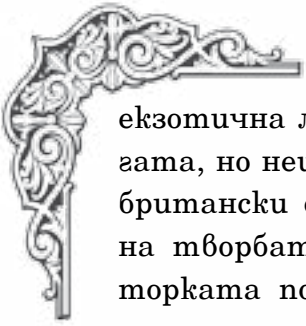

*Солено слънце и изстрадана мъдрост
в „Песен на звънчета и мъгли“
от Катя Вангелова*

*С*азръщайки първата страница на тази чудна новела, попаднах в странен и непознат за мен свят – на индийските традиции и обичаи през 19-ти век. Потопих се в магията на един отминал красив, но и жесток свят, в който слънцето на неочаквано изгрялата истинска любов е солено от сълзите на влюбената героиня, от препятствията и терзанията, през които трябва да премине душата, за да стигне чрез страданието до просветлението и мъдростта.

На пръв поглед книгата представя

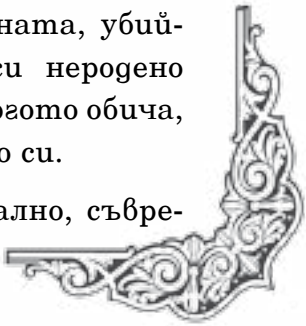
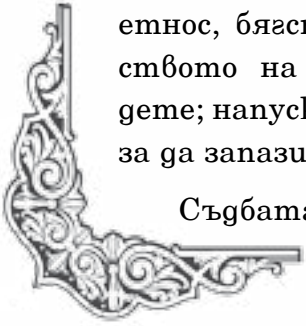

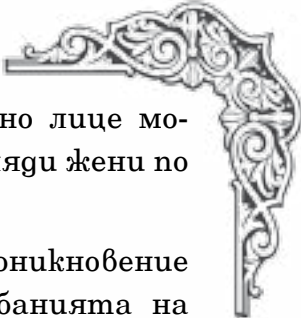
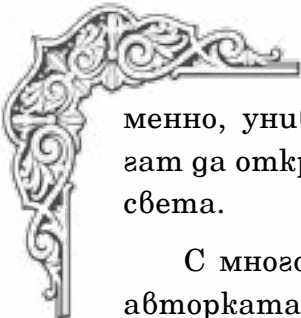

екзотична любовна история между богата, но нещастно омъжена индийка и британски офицер. Всъщност идеята на творбата е много по-дълбока. Авторката показва в универсален план драматизма на чувствата между хора, притиснати от традициите и законите на собствените си семейства. Централните персонажи стават жертви на родовите повели, загърбвайки своето лично щастие, отказвайки се от битка до края за единственото, което би ги направило щастливи – да бъдат заедно.

Бунтът на жената е отчаян опит да спаси себе си и своята невръстна дъщеря от смърт. Тя рискува всичко в името на мечтата да осигури по-добро бъдеще за детето си. Нейният протест преминава през няколко етапа – забранено влюбване в човек от друг етнос, бягството от родината, убийството на собственото си неродено дете; напускане на мъжа, когото обича, за да запази достойнството си.

Съдбата ѝ звучи актуално, съвре-

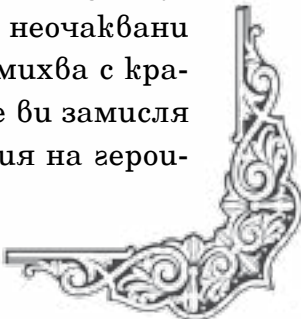
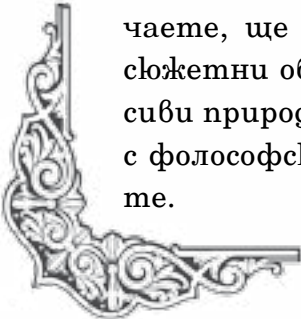

менно, универсално. В нейно лице могат да открият себе си хиляди жени по света.

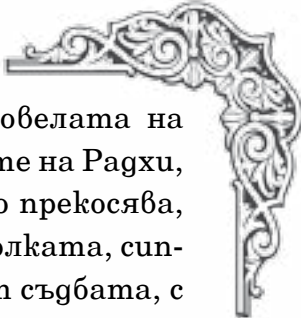
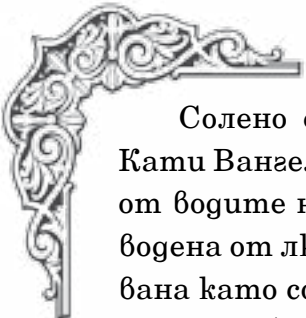
С много топлота и проникновение авторката разкрива колебанията на героинята, става част от нейните размисли за света, любовта, престъплението и наказанието.

Прекрасни са пейзажите, които рисува Катя Вангелова в творбата – изящни, светли или тъжни, в унисон с душевното състояние на Радхи.

Много мъдрост има и в разсъжденията на останалите герои в произведението – чичото на главната героиня, нейната приятелка, отецът, който спасява живота ѝ – всички те стигат до общочовешки изстрадани истини и ги споделят с читателите.

Книгата няма да ви остави да сучаеете, ще ви изненадва с неочаквани сюжетни обрати, ще ви усмихва с красиви природни картини, ще ви замисля с философските разсъждения на героинята.

Солено е слънцето в новелата на Ками Вангелова – от сълзите на Рагхи, от водите на океана, който прекосява, водена от любовта си; от болката, сипвана като сол в раните ѝ от съдбата, с която се бори. Но както жителният гъжд измива солта от слънцето, така мъдростта дава сили за нов живот на героинята и шанс да намери онова, което търси цял живот, след като го е заслужила с търпение и страдание през годините.

За мен беше удоволствие да бъда редактор на тази топла и светла творба. Желая попътен вятър на новелата и още много творчески успехи на талантливата авторка!

А на вас, скъпи читатели, приятно пътуване в света на соленото индийско слънце, на любовта с аромат на бурна страст и мелодия като песен на звънчета. Струва си!

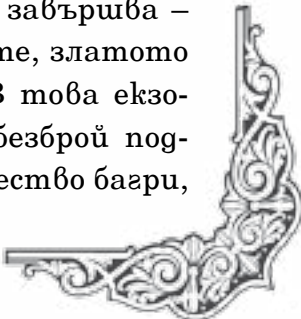
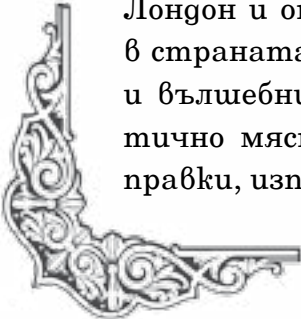
*Ина Крейн – Илияна Каракочева,
писател и редактор*

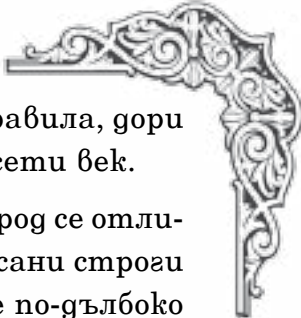
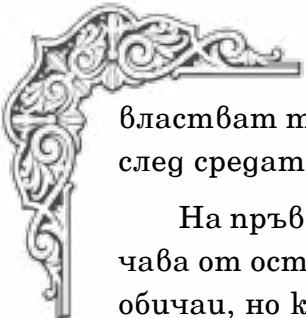

*Пътешествие
със звънчетата на любовта
от Индия до Лондон*

*Н*а нашата планета има много и различни народи. Всеки със своите по-строги или либерални традиции, но всички сме деца на майката Земя. Еднакво обичаме и мразим, чувствамата ни са еднородни, независимо от етнос и религия.

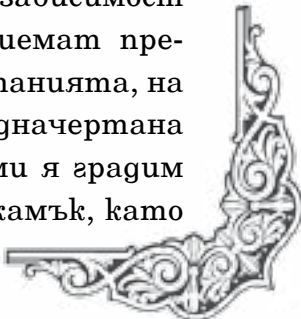
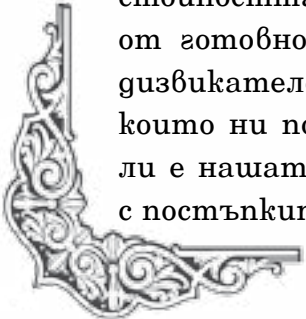
Мелодията на любовта в новелата „Песен на звънчета“ започва да звучи в Индия, преминава през мъглите на Лондон и отново на изток завършва – в страната на махараджите, златото и вълшебните приказки. В това екзотично място, ухаещо на безброй погправки, изпълстрено с множество багри,

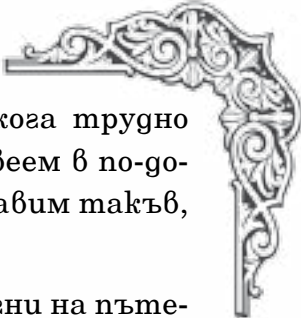
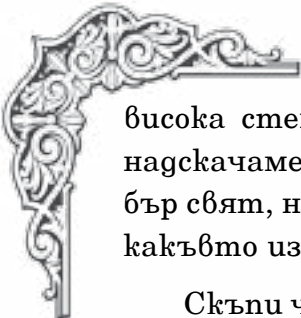

властвам твърде сурови правила, дори след средата на деветнадесети век.

На пръв поглед всеки народ се отличава от останалите с неписани строги обичаи, но когато се вникне по-дълбоко в навиците и привичките му, разбираме, че всъщност сме много идентични. Мисленето и възприятието на хората през определена епоха спрямо семейството, жената и нейното място, оказва се, е сходно в различните точки на планетата. Всяка мисъл и действие пък, родени от любов, повличат след себе си последствия, които не винаги сме очаквали и желали. Но когато човек обича, се налага да прави жертви – понякога със себе си, друг път с близките си, както героинята от новелата.

Можем ли да платим цената на любовта, за която копнеем? За всеки стойността ѝ е различна, в зависимост от готовността да се приемат предизвикателствата и изпитанията, на които ни подлага тя. Предначертана ли е нашата съдба или сами я градим с постъпките си камък по камък, като

висока стена, която понякога трудно надскачаме? Искаме да живеем в по-добър свят, но нали ние го правим такъв, какъвто изглежда?

Скъпи читателю, тръгни на пътешествие със звънчетата на любовта, усети танца на душите на двама влюбени и след като затвориш последната страница на книгата, си отговори на горните въпроси.

Приятно четене!

Катя Вангелова

„Всичко на този свят има своята песен.“

Индийска мъдрост

*Посвещавам тази книга
на една красива душа – Валя*

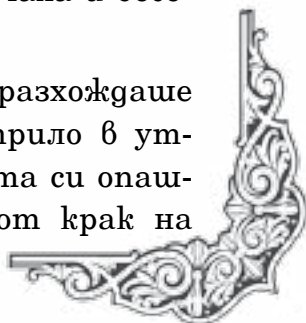
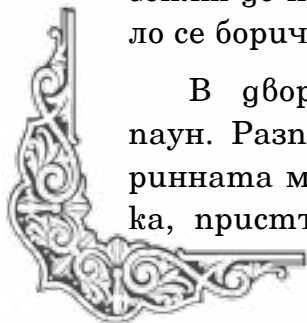

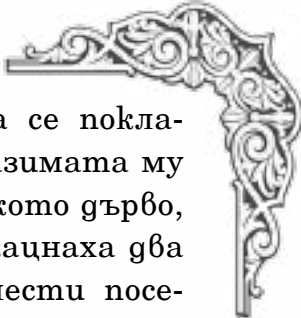
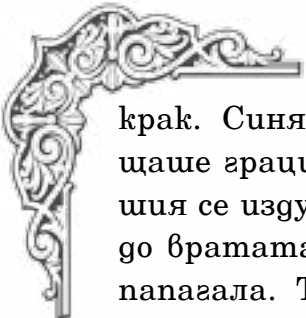

1.

Слънцето се усмихваше на розовия хоризонт нежно и протяжно. Наоколо всичко преливаше в лечебните нюанси на зеленото. Пурпурният диск се търкаляше като малко дете в своето нефритено легло. Две маймунки игриво се закачаха, набъгваха се. Очичките им се въртяха палаво във всички посоки. Влязоха в къщата, преобърнаха два стола и една ваза и прогължиха да се гонят до покрива. Подскачаха и весело се боричкаха.

В двора важно се разхождаше паун. Разперил като ветрило в утринната мараня красивата си опашка, пристъпваше бавно от крак на

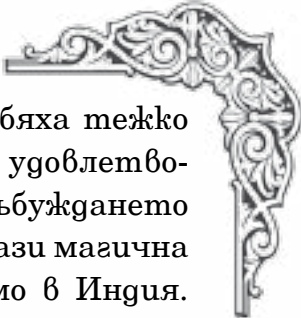
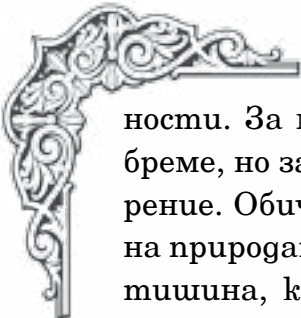

крак. Синята му коронка се поклащаше грациозно, а неотразимата му шия се издуваше. На близкото гърво, до вратата на къщата, кацнаха два папагала. Те явно бяха чести посетители тук. Единият се перчеше с червеното си оперение и с ярко оцветените си криле. С бялата си човка повтаряше: „Искам манго, искам манго...“. Неговият другар въртеше синята си главичка с жълта якичка и му пригласяше – „сседем, сседем, сседем...“.

Рагхи се засмя, като ги чу как повтарят като малки, току-що проговарящи бебета. Беше станала още призори и независимо, че беше жена на богат политик и военен, имаше достатъчно задължения. С много любов се грижеше за трите си деца и домакинството. Погрънкващите ключове на камарбанда¹ ѝ непрекъснато ѝ напомняха за семейните дела и отговор-

¹ камарбанг – колан, който придържа сарито и го украсява; на него се окачва връзката с ключове от къщата – символично предаване на властта от свекървата на снахата.

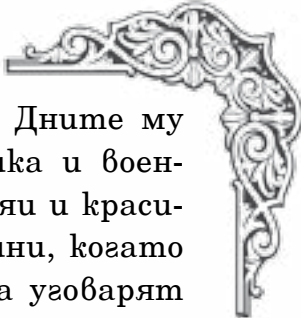
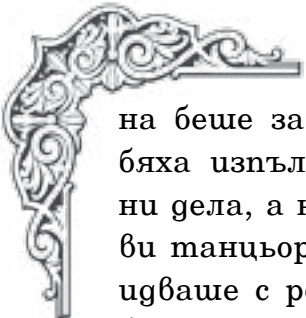

ности. За много жени те бяха тежко бреме, но за нея – радост и удоволствие. Обичаше да гледа събуждането на природата, да слуша онази магична тишина, която живее само в Индия. Сутрин множеството прозорци на къщата улавяха светлината на изгрева и разпръскваха отражения с цвят на лавандула и корал.

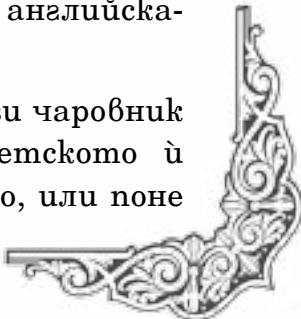
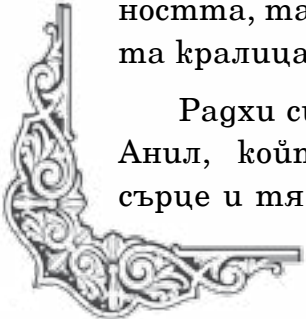
Мислите на младата жена я пренесоха при Кришна и Радха² – същността на красотата и любовния вкус, есенцията на блаженство и състрадание; богове, олицетворяващи сладостта и блясъка на духовния и материалния живот. Кришна бе слънцето, а Радха – светлината. Двамата съществуваха неизменно свързани – не можеше да има слънце без светлина и светлина без слънце.

Анил, съпругът на Радхи, отгав-

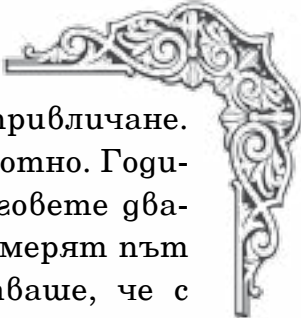
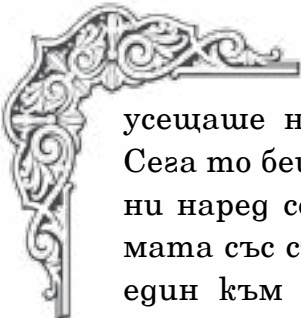
² Радха – индийска богиня, вечната възлюбена на Кришна; от санскрит означава реалната любов, с която човек може да служи на Бога; служене с любов; да придобиеш вътрешна хармония в себе си, облагородяването на човека.

на беше забравил за нея. Дните му бяха изпълнени с политика и военни дела, а нощите – с гуляи и красиви танцьорки. Преди години, когато угваше с рогнините си да уговорят брака им, тя виждаше в него самия Бог Вишну – красив като утринната зора. Индийските обичаи бяха строги – ако момичето не бъде умъртвено при раждането си, за да се запази кастовият статус на фамилията, то биваше дадено за съпруга още в детска възраст на избран от семейството мъж и му носеше зестра. Невръстната дама трябваше да е робски предана на своя нов господар и неговото семейство. Бракът не можеше да бъде разтрогван и при смърт на мъжа, вдовиците нямаха право да се омъжват отново. Такива неписани правила се спазваха в Индия от древността, та до времето на английската кралица Виктория.

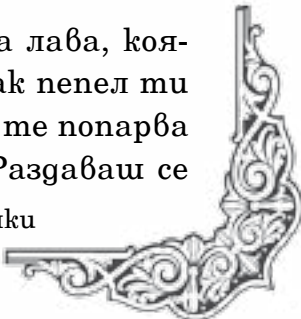
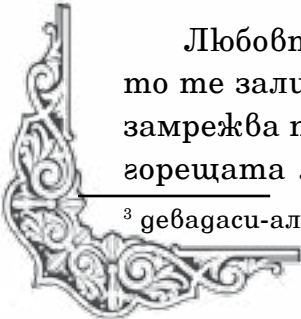

Радхи си спомняше онзи чаровник Анил, който омагьоса детското ѝ сърце и тя се влюби в него, или поне

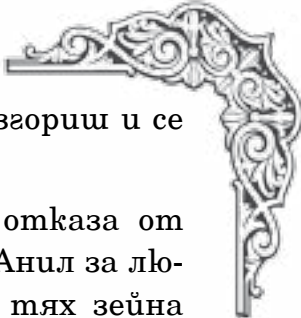
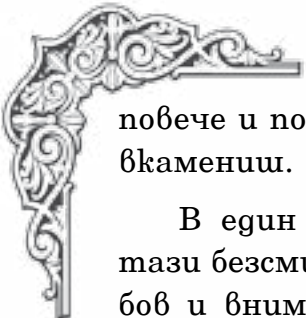
усещаше някакво силно привличане. Сега то беше празно и самотно. Годуни наред се молеше на боговете двамата със съпруга си да намерят път един към друг, но чувстваше, че с времето все повече се отдалечаваха. Ласките на куртизанките и алкохолът бяха превзели мислите и тялото на Анил. Радхи събираше кратките мигове взаимност, но поривите ѝ за любов се гасяха като вългени във вода от равнодушието на съпруга ѝ.

Отначало младата жена се бореше „със зъби и нокти“ с пороците на своя любим. Опитваше се да намери обич в него, но вратите между сърцата им сякаш бяха зазидани. Посоката, която бе поел Анил – опияняващото вино и красивите гевагаси-аланкара³, бе замъглила както погледа, така и душата му.

Любовта е вулканична лава, която те залива – първо облак пепел ти замрежва погледа, а после те попарва горещата лепкава маса. Раздаваш се

³ гевагаси-аланкара – куртизанки

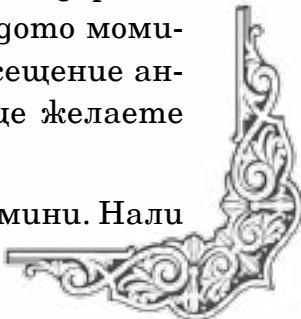
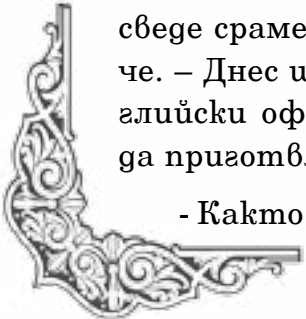

повече и повече, докато изгориш и се
вкамениш.

В един миг Рагхи се отказа от
тази безсмислена война с Анил за лю-
бов и внимание, и между тях зейна
пропаст. Рагваше се на децата си –
нали те бяха най-голямото ѝ щастие.
А и майка ѝ така я бе учила – “Да бъ-
дем щастливи с това, което имаме.”
Колко нощи чакаше Анил да се прибе-
ре при нея, да я погали със силните
си ръце, да я прегърне до силната си
гръд, да я целуне страстно и да я по-
желае...

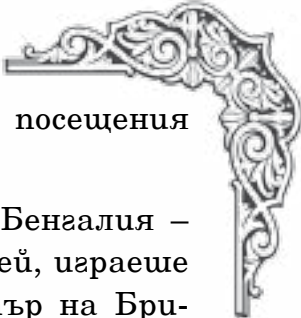
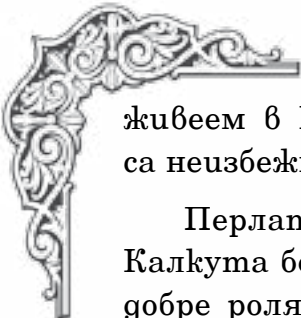
- Добро утро, Господарке! – из-
тръгна я от мислите ѝ една при-
служница.

- Добро утро, Дамини! Колко си ху-
бава днес! – усмихна се нежно Рагхи.

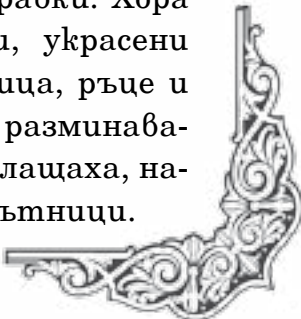
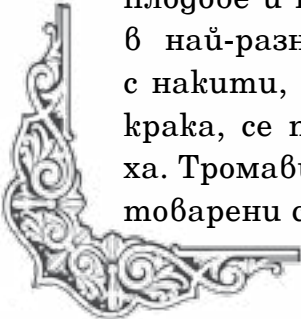
- Много сте мила, Господарке –
сведе срамежливо очи младото момиче.
– Днес ще идват на посещение ан-
глийски офицери. Какво ще желаете
да приготвя?

- Както обикновено, Дамини. Нали

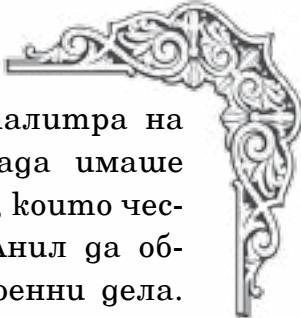
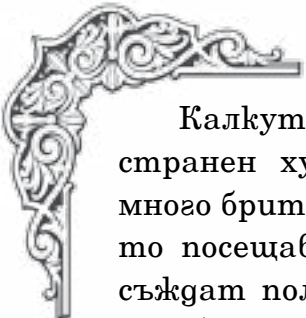

живеем в Калкута, тези посещения са неизбежни.

Перлата на Западна Бенгалия – Калкута беше в своя апогей, играеше добре ролята си на център на Британска Индия. Махараджите, скъпоценните камъни и златото съжителстваха с крайно бедно местно население, но това не пречеше на Остиндийската компания да се настани тук. В Калкута живееше и Анил със своето семейство. Беше наследил от баща си прекрасна къща от бял мрамор, преливаща от красота и финес. Около нея се простираше великолепна градина, изобилстваща от чудесни цветя и дървета.

Пъстри силуети на търговци кръстосваха улиците на това магично място, предлагаха екзотични плодове и пикантни подправки. Хора в най-разноцветни дрехи, украсени с накити, с нарисувани лица, ръце и крака, се поздравяваха и разминаваха. Тромави слонове се поклащаха, натоварени със стоки или пътници.

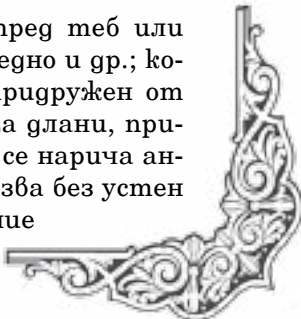
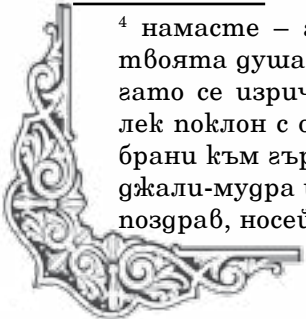
Калкута беше като палитра на странен художник. В града имаше много британски офицери, които често посещаваха дома на Анил да обсъждат политически и военни дела. Той беше най-близкият съветник на махараджата, неговата „гясна ръка“.

Точно когато юлското слънце прежуряше, индиецът приемаше своите гости:

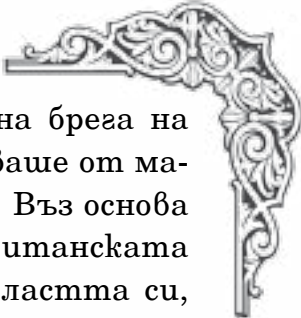
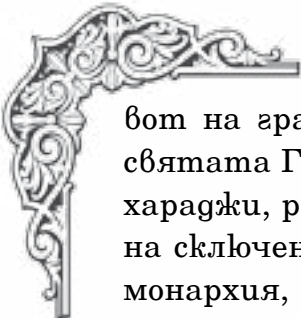
- Намасте⁴ – поздравил Анил и се поклони, както повелява обичаят – с длани, прилепени една към друга.

- Намасте – отговориха по същия начин и английските офицери и се представиха. – Полковник Никълъс Киг, офицер Бен Джипсън и капитан Джон Ейвъри.

Седнаха в градината да обсъдят някои новини от политическия жи-

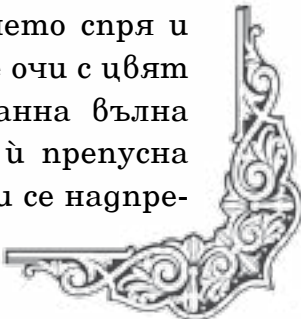
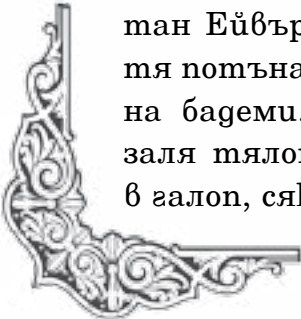

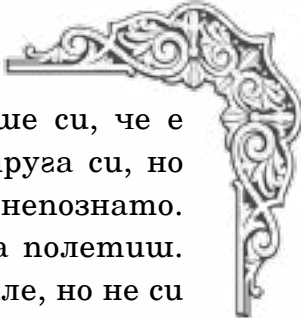
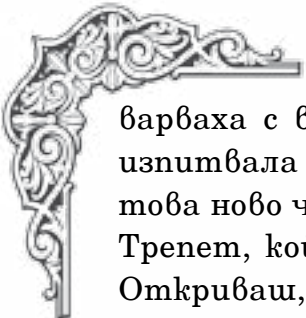
⁴ намасте – аз се прекланям пред теб или твоята душа и моята душа са едно и др.; когато се изрича, обикновено е придружен от лек поклон с опрени една в друга длани, прибрани към гърдите; този жест се нарича анджали-мудра и може да се използва без устен поздрав, носейки същото послание

вот на града. „Мигата“ на брега на святата Ганг се управляваше от махараджи, раджи и такури. Въз основа на сключени договори с британската монархия, те запазваха властта си, признавайки чуждия монарх като върховен владетел. Разговорът между индиеца и английските военни се въртеше около законите и търговията с Остиндийската компания. Слънцето надничаше иззад гърветата и хитро се усмихваше.

В един момент децата на стопанина се появиха, играейки на гоненица, криеха се зад гостите. Радхи дойде да ги отведе на разходка и поздравя набързо английските офицери. В Индия на жената ѝ е отредено да общува само с членовете на семейството. Навеждайки глава, очите на индийката срещнаха тези на капитан Ейвъри. За миг времето спря и тя потъна в английските очи с цвят на бадеми. Някаква странна вълна заля тялото ѝ, сърцето ѝ препусна в галоп, сякаш бели кобили се надпре-

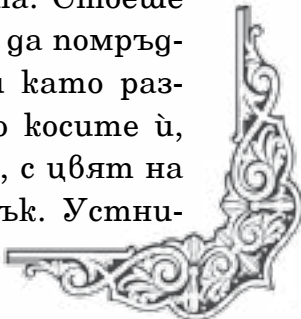
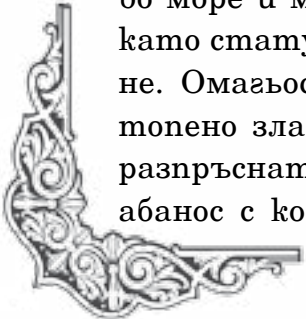

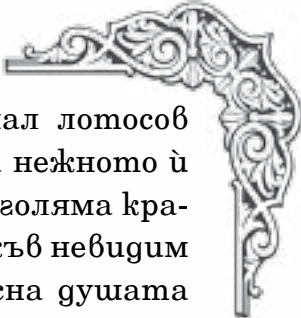
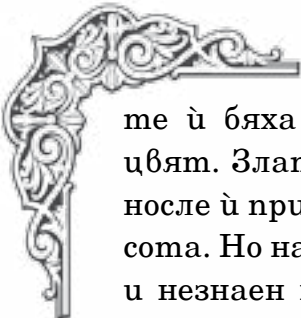

варваха с вятъра. Мислеше си, че е изпитвала любов към съпруга си, но това ново чувство ѝ беше непознато. Трепет, който те кара да полетиш. Откриваш, че си имал криле, но не си знаел как да ги използваш.

Сведеният ѝ поглед попадна върху ръцете му – нежни и бели, като раковини. Офицерът я поздравя и се усмихна, наниз от бисери се появиха зад меките му устни, а гласът му, който докосна някаква забравена струна в душата ѝ, беше като песен на звънчета.

Радхи се откъсна от този унес с много усилия, прибра децата си и се отдалечиха в градината. Капитанът също беше като хипнотизиран от появата на младата господарка и от очите ѝ с цвят на смарагдово море и мигли на кошута. Стоеше като статуя и не можеше да помръдне. Омагьоса го кожата ѝ като разтопено злато. Плениха го косите ѝ, разпръснати по раменете, с цвят на абанос с кобалтов оттенък. Устни-

те ѝ бяха като разцъфнал лотосов
цвят. Златната халка на нежното ѝ
носле ѝ придаваше още по-голяма кра-
сота. Но най-вече по някакъв невидим
и незнаен начин тя докосна душата
му. Излъчваше финес и изящество, а
в погледа ѝ имаше много топлина и
копнеж.

